

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: I.U., narozený ..., státní příslušnost Republika Uzbekistán, t.č. bytem ...,
zastoupeného: JUDr. Mgr. Milan Dočkal, advokát, sídlem Lukavická 2019/16, 301 00 Plzeň,
proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení
o žalobě ze dne 6.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2018 č.j. OAM-1/LE-
LE05-P10-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Mgr. Milanu Dočkalovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 16.456,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2113724020/2700.**
- IV. **Ustanovenému tlumočnickovi RNDr. S. K., Ph.D., se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 1.988,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. x.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 6.3.2018 k výzvě soudu doplněnou dne 3.4.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2018 č.j. OAM-1/LE-LE05-P10-2018, jehož kopie byla připojena, a kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Napadené rozhodnutí označil žalobce za nezákonné a*

nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení, čímž se cítil zkrácen na svých právech, neboť celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní, žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky (dále jen **ČR**), se zásadami a principy činnosti správních orgánů, své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně. Žalobce namítl porušení zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen **správní řád** nebo **s.ř.**), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s.ř.), nezjistil všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch (§ 50 odst. 3 s.ř.), nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (§ 50 odst. 4 s.ř.), odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné (§ 68 odst. 3 s.ř.). Správní orgán se nezabýval ani aplikací čl. 17 *Nářízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013* ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**). Tím, že správní orgán nepostupoval v souladu s výše uvedenými ustanoveními, porušil vůdčí zásadu prolínající se celým správním řízením, a to zásadu legality (§ 2 odst. 1 s.ř.).

Předně se žalobce neztotožnil s tvrzením žalovaného, že by snad jeho žalobní návrh měl být účelový, když žalobce měl za to, že správní orgán k tomuto nesprávnému závěru došel na základě špatného procesního postupu, neboť správní orgán nepochybně jednal v přímém rozporu se zásadou materiální pravdy, podle níž je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Správní orgán nedostatečně zkoumal možnost udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Rodinným příslušníkem se tak dle tohoto ustanovení rozumí manžel nebo partner azylanta, přičemž žalobce vypověděl, že jeho životní partnerkou je slečna L. Žalovaný měl nepochybně povinnost na základě zásady vyšetřovací zjistit, zda partnerce žalobce byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 azylového zákona. Pokud by tak dodatečně vyšlo najevo, že partnerce žalobce byl udělen azyl, jednalo by se zcela jistě o skutečnost svědčící v jeho prospěch, kterou je správní orgán povinen dle § 50 odst. 3 s.ř. zjišťovat, a to z moci úřední, tedy bez jakéhokoli návrhu. Správní orgán pouze konstatoval, že nezjistil, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce, nicméně již neuvedl, jaké podklady a jaké další relevantní okolnosti ho k tomuto závěru vedly, což bylo porušením § 68 odst. 3. s.ř., podle něž byl správní orgán povinen své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Správní orgán v rámci svého postupu ani nezjistil příjmení partnerky žalobce, tím spíše pak nemohl ani dojít k závěru, že žalobce nesplňuje předpoklady pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Správní orgán tak z logiky věci s odkazem na skutečnosti uvedené výše nemohl ani kvalifikovaně rozhodnout o tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení §14b odst. 1 azylového zákona.

Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul úvahu o existenci důvodů pro aplikaci čl. 17 Dublinkého nařízení, a i když nezakládá právní nárok na aplikaci citovaného ustanovení, členské státy Evropské unie (dále jen **EU**) mají povinnost v situaci, kdy aplikace příslušného ustanovení Dublinkého nařízení přichází alespoň teoreticky v úvahu, zkoumat, zda zde jsou přítomny jakékoliv skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci uvedeného čl. 17. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), konkrétně na rozsudek NSS ze dne 12.1.2017, sp. zn. 5 Azs 229/2016-44, když závěry v něm uvedené byly zcela jednoznačně aplikovatelné i na jeho případ, neboť přímo v napadeném rozhodnutí správní orgán uváděl, že žalobce má v ČR přítelkyni.

Správní orgán ve svém rozhodnutí zcela jednostranně uváděl pouze ty podklady, ze kterých vyplývalo, že bezpečnostní situace v Uzbekistánu by měla být poměrně stabilizovaná. Podle žalobce ovšem byl tento závěr v rozporu s jinými zprávami o lidských právech v Uzbekistánu, které přiložil jako důkazní návrh. Žalobce měl tak za to, že správní orgán nedostatečně vyhodnotil veškeré skutkové okolnosti, čímž opakovaně porušil zásadu

materiální pravdy, neboť příliš jednostranně přihlížel k jeho sdělení, které je nepochybně postiženo jistým subjektivním momentem, když nemohl podat objektivní zprávu o stavu bezpečnostní situace v jeho rodné zemi i vzhledem k tomu, že již delší dobu pobývá mimo ni. Nicméně z chování a jeho vyjádření mělo být správnímu orgánu patrné, že měl důvodné obavy z návratu do Uzbekistánu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí; kopie webové stránky Ministerstva zahraničních věcí: Uzbekistán – Specifika, bezpečnostní situace, doporučení turistům a kopie webové stránky Amnesty International: Zprávy o lidských právech v Uzbekistánu nemohou být ignorovány).*

Žalobce součástí žaloby učinil i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno a pravomocným *usnesením zdejšího soudu ze dne 9.3.2018 č.j. 60Az 22/2018 -10* byl žalobci ustanoven zástupcem Mgr. et Mgr. Milan Dočkal, advokát se sídlem Lukavická 2019/16, 301 00 Plzeň; zároveň byl tímto usnesením odmítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť ten je dán u této žaloby ze zákona.

Napadeným rozhodnutím ze dne 28.2.2018 č.j. OAM-1/LE-LE05-P10-2018 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 4.1.2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a to v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**), kdy uvedl, že důvodem skutečnosti, že zůstal v Praze, bylo podnikání a zamýšlený sňatek.

Dne 30.1.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a byl s ním proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka uzbeckého jazyka. Konkrétně sdělil, že se jmenuje I.U., narodil se ..., je uzbecké státní příslušnosti, uzbecké národnosti a vyznává islám. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zcela zdravý, nemá žádná zdravotní omezení; nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí, ani nebyl nijak politicky aktivní. Je svobodný a má přítelkyni L., které je 23 let, byli spolu asi 2 měsíce, ale neznal ani její datum narození, ani příjmení, v ZZC jej nenavštěvovala, na žádost mu poslala balíček. Dále uvedl, že z vlasti odjel na základě cestovního pasu a lotyšského víza bez jakýchkoli potíží s úmyslem podnikat v ČR, protože slyšel, že zde dávají vízum na strpění; jiný důvod k odjezdu neměl, neměl nikdy žádné potíže v zemi svého původu, po smrti rodičů jej vychovávali náhradní rodiče, se kterými si nerozuměl, chtěl se tedy osamostatnit a podnikat v zahraničí. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal a v souvislosti s návratem do Uzbekistánu se ničeho neobával. Ohledně případného podnikání v ČR si potřebné náležitosti nevyřizoval, protože neměl povolení k pobytu, s přítelkyní se dohodli, že vše bude na její jméno, do budoucna uvažovali o sňatku. Žalobce nedoložil žádné další dokumenty ani svoji výpověď nedoplnil. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že začal v ČR podnikat, vybudoval skleník a pěstoval rajčata a kdyby odjel do Uzbekistánu, jeho podnikání zde se zastaví a přijde o peníze. Potřeboval by měsíc na to, aby si vyřešil všechny svoje záležitosti a odjel do Uzbekistánu. Protože byl zadržen a zajištěn v ZZC, požádal o azyl.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla snaha opustit ZZC tak aby si mohl dořešit osobní a finanční záležitosti na území ČR a mohl vycestovat do Uzbekistánu, případně podnikat v ČR; obavy z návratu do země původu žádné nedeklaroval.

Správní orgán při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Žalobce měl možnost se v rámci řízení seznámit s podklady rozhodnutí, tohoto práva nevyužil, ani nijak podklady nedoplnil.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován; ani nebylo zjištěno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Žalobce neopustil zemi původu z azylově relevantních důvodů za jakkoli tíživé situace, neprchal ze země pod tlakem závažných okolností, tyto okolnosti vůči jeho osobě nenastaly ani během jeho pobytu na území ČR, ani nebyly správním orgánem zjištěny na základě shora citovaných zajištěných informací k situaci v zemi původu žadatele. Do ČR přicestoval na základě ekonomických motivů za účelem podnikání ve snaze osamostatnit se od rodiny. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo jednoznačně účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, dosáhnout propuštění ze ZZC a dořešit svoje finanční a osobní záležitosti.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta azyl za účelem sloučení rodiny. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manžel azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi a předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení.

Správní orgán posuzoval celkovou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Pro účely úpravy pobytu na území ČR z důvodu podnikání nebo realizace osobního života je nutno využít jiných právních instrumentů určených k legalizaci pobytu cizinců na území ČR. Stran osobních vazeb správní orgán taktéž neshledal žádnou závažnou skutečnost relevantní pro udělení humanitárního azylu, žalobce byl svobodný a bezdětný, v ČR měl údajně přítelkyni, jejíž příjmení ani datum narození neznal, v ZZC jej dotyčná nenavštěvovala. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, které však v případě žalobce nebyly shledány.

Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Byť obecně Uzbekistán bezesporu nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, na základě doposud shromážděných informací nebyl žádný předpoklad, že by konkrétně žalobce byl po návratu do vlasti postihován za pobyt v zahraničí, za samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo překročení platnosti uděleného víza. K tomuto správní orgán pro úplnost ze své úřední činnosti konstatoval, že uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení, jeho rodinní příslušníci pobývají v zemi původu. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Správní orgán proto dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu tudíž neudělil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.4.2018 považoval námitky žalobce za zcela neopodstatněné, neboť neprokázaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu, který naopak postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dále odkázal plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, výpověď žalobce i na napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo jednoznačně účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, dosáhnout propuštění ze ZZC a dořešit svoje finanční a osobní záležitosti na území ČR, aby mohl vycestovat do Uzbekistánu, případně podnikat v ČR; obavy z návratu do země původu žalobce žádné nedeclaroval. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, a nelze jej k takovým účelům využívat. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako možnost pracovních příležitostí či obdobné důvody na území ČR rozhodně nelze podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům podle zákona o azylu.

Žalobce byl dne 31.12.2017 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, protože pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění ze dne 10.5.2017 (vykonatelné dne 26.12.2017), čímž mařil výkon tohoto rozhodnutí, proto byl zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo zřejmé reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Dne 4.1.2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Z výpovědi žalobce, evidence žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Žalobce tedy nebyl rodinným příslušníkem azylanta, jak vyžaduje § 13 zákona o azylu pro případné udělení azylu dle tohoto ustanovení. Stran osobních vazeb žalovaný neshledal žádnou závažnou skutečnost relevantní pro udělení humanitárního azylu, žalobce je svobodný a bezdětný, v ČR má údajně přítelkyni, jejíž příjmení ani datum narození neznal, v ZZC jej dotyčná nenavštěvovala. Dne 9.2.2018 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí i s jednotlivým obstaranými informacemi o Uzbekistánu, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, ovšem žalobce této možnosti nevyužil. Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu. V tomto ohledu tedy podle názoru žalovaného nemohly obstát jednotlivé citované žalobní námitky. Žalobce se mýlil i ohledně poslední námitky, neboť v daném případě se nejednalo o případ posuzovaný jako tzv. Dublinského nařízení, potažmo ani nepřípadalo v úvahu uplatnění diskrečního opatření čl. 17 nařízení Dublin III. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.2.2018 i vyjádření žalovaného ze dne 20.4.2018 odpovídaly obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.2.2018 žalobci předáno dne 2.3.2018. Dále z obsahu spisu vyplynulo a to z rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrací a eskort, ze dne 8.11.2017 č.j. KRPA-344630-8/ČJ-2017-000022, že žalobce do ČR přicestoval dne 21.4.2017 autobusem z Německa na

základě turistického víza č. 002170572 s platností do 22.4.2017, kdy údajně přijel na návštěvu kamaráda, ale již na něho nemá spojení – nepřijel tedy až 15.5.2017, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.4.2018, neboť dne 10.5.2017 mu bylo uloženo správní vyhoštění na jeden rok. Dle odůvodnění rozhodnutí téhož Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 31.12.2017 č.j. KRPA-470455-16/ČJ-2017-000022, žalobce naopak uvedl, že dne 9.4.2017 cestoval letecky z Uzbekistánu do Litvy, odtud autobusem do Německa a poté autobusem do ČR, v Praze byl již 10.4.2017. Naproti tomu dne 30.1.2018 za přítomnosti tlumočnicka uzbeckého jazyka žalobce uvedl při Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, že 9.4.2017 odletěl z Taškentu do Rigy v Lotyšsku, kde se zdržel 5 dní, pak jel autobusem přes Polsko, kde se zdržel 6 dní, a to do Německa, kde byl asi měsíc v Hamburku (měl tam známého) a pak jel autobusem do ČR; kromě toho uvedl, že začal studovat češtinu, učila ho jeho přítelkyně, která je Češka.

Žalobce dne 2.5.2018 zaslal repliku k vyjádření žalovaného, kdy nadále trval na tom, že rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné, neboť řádně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nedostatečně vyhodnotil veškeré skutkové okolnosti, neboť příliš jednostranně přihlížel k jeho vyjádřením, a to jak ve vztahu k jeho pohnutkám pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, tak při popisu bezpečnostní situace v Uzbekistánu. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel pouze z podkladů, ze kterých bylo zřejmé, že bezpečnostní situace v Uzbekistánu by měla být poměrně stabilizovaná. Žalobce naproti tomu odkázal na prameny, z nichž naopak vyplývalo, že bezpečnostní situace v Uzbekistánu příliš stabilizovaná není, a tamní obyvatelé se mohou důvodně obávat o své zdraví či dokonce o život. Dále žalobce uvedl, že dle jeho názoru by mělo být úkolem řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany podle zákona o azylu posouzení, zda byly naplněny podmínky pro udělení azylu, nikoli hodnocení, zda bylo podání žádosti účelové, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření. Samotné tvrzení žalovaného o účelovosti jednání žalobce nemělo ve vztahu k zákonu o azylu žádnou relevanci, neboť každé podání žádosti o mezinárodní ochranu je účelové, když účelem tohoto jednání je právě udělení azylu. Žalobce nadále trval na podané žalobě v plném rozsahu.

Ústního jednání konaného dne 12.7.2018 u zdejšího soudu se zúčastnil žalobce, zástupce žalobce i zástupce žalovaného; dále byl přítomen tlumočnick jazyka uzbeckého, který vyjádření žalobce tlumočil v potřebném rozsahu. *Zástupce žalobce* setrval na podané žalobě i jejích doplněních a navrhl provedení důkazu výsledkem žalobce k odstranění rozporů v jeho výpovědích ohledně jeho příjezdu do ČR, ohledně jeho pohnutek k podání žádosti a bezpečnostní situace v Uzbekistánu.

Zástupce žalovaného uvedl, že je samozřejmě trváno na rozhodnutí ze dne 28.2.2018 a samozřejmě i na vyjádření k žalobě ze dne 20.4.2018 s tím, že osoba, která vyhotovila toto vyjádření ohledně údaje poskytnutého žalobcem, že na území ČR přicestoval autobusem dne 15.5.2017 přehlédla, že na další straně uvedla, že dne 10.5.2017 žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na 1 rok. Navržené důkazní prostředek by měl být zamítnut jako nadbytečný, protože rozpory, které by mohl žalobce objasnit, jsou v dané věci nepodstatné. Pohnutky měl sdělit již ve správním řízení, nelze nahrazovat či jakkoliv měnit jeho tvrzení uvedená ve správním řízení při soudním řízení. Co se týče bezpečnostní situace, ta byla správním orgánem zjištěna dostatečně a žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval žádné důkazy a netvrdil žádné skutečnosti vůči jeho osobě, které by měly bezpečnostní situaci v jeho zemi významněji objasnit.

Následně k dotazům *žalobce* vypověděl, že nesrovnalosti v jeho výpovědích ohledně příjezdu do ČR byly způsobeny tím, že si vše již nepamatoval. V Evropě byl dvakrát, poprvé jel do Lotyšska a odtud do Polska a vrátil se zpět do Uzbekistánu, a podruhé přijel do Evropy

opět přes Lotyšsko a pak přes Německo do ČR. Když přijel do ČR, měl platné vízum, které však vypršelo po cca dvou dnech a proto si nestihl zařídit legálně další pobyt na území ČR, kam přijel původně kvůli podnikání, v poslední době se však začal věnovat sportu, žil z úspor, ale během pobytu v ZZC neměl k penězům z úspor přístup, a našel si sponzora a trénuje na soutěži. V reakci na výpověď zástupce žalobce uvedl, že ani nyní k dotazům samosoudkyně žalobce nebyl schopen sdělit přesné údaje, tudíž nebylo zřejmé, jak by mohl objasnit nesrovnalosti ve svých výpovědích.

Závěrem zástupce žalobce znovu zopakoval, že na podané žalobě trvá v plném rozsahu a navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného zdůraznil, že žalobce přicestoval do ČR čistě z ekonomických důvodů, což potvrdil i svou výpovědí; žádná z žalobních námitek nebyla relevantní, proto se žaloba jeví jako nedůvodná a bylo požadováno její zamítnutí.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán)*. Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*.

Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná*. Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 13 zákona o azylu:

1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,*
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,*
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,*
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo*
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.*

3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

4) *V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.*

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území ČR nevyplývalo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Vzhledem k argumentaci žalobce je třeba vysvětlit, že termínem „partner azylanta“, který je uveden v § 13 odst. 2 písm. a) zákona o azylu se rozumí toliko registrovaný partner ve smyslu zákona č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství (dále jen **zákon o registrovaném partnerství**), nikoliv „pouhá“ družka. Žalobce by si měl uvědomit, že udělení mezinárodní ochrany je institut, podléhající velmi přísným podmínkám a rozhodně neslouží k legalizaci pobytu za účelem partnerského nesezdaného soužití. Klíčovými jsou zejména nepříznivé skutečnosti v zemi původu žadatele, které jej ohrožují na životě, zdraví a dalších lidských právech. Žalobce uvedl, že chce žít v ČR, protože tu chce podnikat a uzavřít sňatek, nezmiňuje žádnou skutečnost, proč by nemohl žít v Uzbekistánu. Nebylo pak povinností orgánů ČR, zejména v rámci řízení o azylu, vysvětlovat cizincům ze třetích zemí, jakým způsobem mohou legalizovat svůj pobyt v ČR, pokud jim byla zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, nebo o této nejsou zdejší orgány příslušné rozhodovat. Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, je právě na jeho iniciativě získat potřebné informace a povolení.

Žalobce dále v žalobě vytýkal napadenému rozhodnutí, že v něm žalovaný nesplnil svou údajnou povinnost zkoumat, zda byly přítomny jakékoliv skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikace čl. 17 Dublinského nařízení a odkázal na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek NSS ze dne 12. 01. 2017, sp. zn. 5 Azs 229/2016-44: „V tomto kontextu je třeba

připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.1.2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze právního uvážení nebo je nezneužil. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že i námitka chybějícího odůvodnění nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III je v tomto případě důvodná." Vzhledem k tomu, že během správního řízení nevyplynulo, že by žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu kromě ČR ještě v jiném členském státě Evropské unie, což vedlo k meritornímu rozhodování o žalobcově žádosti o azyl, není ani teoreticky možná aplikace Dublinského nařízení, jehož jediným smyslem je rychle a efektivně určit členský stát, který má rozhodnout o žádosti o azyl, pokud ji žadatel podal ve více členských státech Evropské unie.

Dále se soud zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu byly Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR: „Uzbekistán – bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 15.9.2017, a dále z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22.11.2017, k tématům výjezdu ze země, pobytu v zahraničí a návratu státních občanů Uzbekistánu do vlasti. Soud se při hodnocení napadeného rozhodnutí neztotožnil s námitkou žalobce, že by žalovaný vycházel z jednostranných podkladů pro vydání svého rozhodnutí a nevyšel by tak ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť správní orgán postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici a jejichž věrohodnost se žalobce ani nijak nesnažil napadnout. Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalobce měl možnost se se všemi podklady pro rozhodnutí seznámit a jakkoliv je doplnit, této možnosti však nevyužil a poprvé se k této otázce vyjádřil až v podané žalobě, přitom během samotného správního řízení explicitně konstatoval, že se žádného nebezpečí při návratu do vlasti neobává a vzhledem k tomu, že nebyl nikdy nijak politicky aktivní, ani žalovaný nemohl dojít k závěru, že by mu hrozilo nebezpečí v tomto směru.

V žalobě byly obsaženy námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 s.ř. Soud neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Námitka vztahující se k čl. 17 Dublinského nařízení byla zcela irelevantní. Lze tedy shrnout, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a na podkladě shromážděných informací zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu ve vztahu k odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné

náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 9.3.2018 č.j. 60Az 22/2018-10 ustanoven zástupcem shora jmenovaný advokát, v takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 9 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovený zástupce žalobce vyúčtoval náklady řízení v podání ze dne 12.7.2017 a soudem mu přiznána požadovaná odměna za zastupování a to za 4 úkony právní služby (*první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; podání ve věci ze dne 3.4. a 2.5.2018; účast na jednání u zdejšího soudu dne 12.7.2018*) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 12.400,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 4 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 1.200,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, tj. 13.600,-Kč a tato částka byla zvýšena o částku 2.856,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 16.456,- Kč a uvedená částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2113724020/2700 z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

Usnesením ze dne 7.6.2018 č.j. 60 Az 22/2018-40 byl tlumočnickem ustanoven RNDr. S. K., Ph.D., kterému bylo zároveň uloženo, aby provedl tlumočnický úkon – tlumočení z jazyka českého do jazyka uzbeckého a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnicko právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud ve *výroku IV. tohoto rozsudku* rozhodl v souladu s § 17 odst. 1 pol. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., *k provedení zákona o znalcích a tlumočnících*, ve znění pozdějších předpisů, o odměně tlumočnicka v celkové výši 1.988,-Kč sestávající z odměny za tlumočnický úkon v délce 2 započatých hodin á 350,-Kč za hodinu se zvýšením o 10% za tlumočení asijského jazyka, dále za použití motorového vozidla z Prahy do Plzně a zpět k jednání zdejšího soudu dne 12.7.2018 ve výši 1.018,-Kč a náhrady za zmeškaný čas na cestě v paušální výši 200,-Kč. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena z účtu zdejšího soudu na účet č. 670100-2202311658/6210 ve lhůtě soudem považované za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V Plzni dne 12. července 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně